

4.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, Chủ nhật ngày 11/1/1976.

Trong căn nhà gạch, ngồi thõm trên chiếc ghé bành màu đỏ thẫm kê khuất đằng sau kệ sách, Nguyễn lắng nghe đĩa nhạc *Concerto en Ré Majeur pour violon* của Tchaikovski, trên khuôn mặt phô bày cái vẻ thật cảm động. Chàng nói nhỏ:

“Nguyễn cứ muốn mình tan mất luôn trong những âm thanh êm đềm ấy thôi.”

Sáng Chủ nhật đẹp trời, ngồi ở quán Lá Me, tôi bật hỏi:

“Tại sao Mẫn lại không chép các cuốn truyện Trân Sa riêng biệt vào chung trong một tập lớn, xong, sao thành hai bản, mỗi người giữ một tập?”

Nguyễn la lên:

“Hay lắm! Mẫn làm điều ấy đi!”

Rồi thêu hệt:

“Tết, trở về Dalat, Nguyễn sẽ mang nó theo, sắp xếp những ngày cũ, viết cho Trân Sa những mẩu chuyện một đời Nguyễn không quên được. Nguyễn phải viết trung thực, kéo dài lâu, thời gian làm phôi pha mất. Nguyễn sẽ cố gắng sống lại từng kỷ niệm trong mùa Noel, kể từ một đêm nằm suy nghĩ băng quơ, nhớ Mẫn và Trân Sa không chịu được, Nguyễn ngồi dậy bật đèn, viết lá thư vờ Mẫn lên thành phố non cao.”

Tôi gật:

“Đúng vậy! Nguyễn phải ghi ra hết cho Trân Sa những điều ấy. Mai này, khi tất cả đã trở thành dĩ vãng thì đó chính là những kỷ niệm rất đẹp chúng mình từng chia cho nhau và bây giờ còn giữ được cho Trân Sa.”

Giở cuốn nhật ký ra, tôi đưa cho Nguyễn một bức ảnh. (Bức phóng lớn hiện đang được treo trên một góc tường phòng khách căn nhà gạch đỏ.) Chàng ngắm hồi lâu, vẻ vui thú.

Lật mặt trái, Nguyễn đọc:

“Đây là tấm ảnh Mẫn chụp năm 19 tuổi, đẹp và trong sáng quá trên môi cười, trong ánh mắt. Mẫn cho Trân Sa và Nguyễn. Thuở 19 chưa biết khổ, chưa biết đến những bất trắc của Định Mệnh. Thuở không bao giờ nghĩ rằng Mẫn có Trân Sa và Nguyễn. Thuở đánh đàn say mê, chưa để rơi những giọt nước mắt. Ngày nay, mọi thứ đều xa xôi quá. Khóc đã nhiều, đau đớn cũng nhiều. Mắt Mẫn vẫn còn sáng nhưng sao buồn thăm thẳm. Đôi môi hết cả nụ cười, chỉ còn đọng lại

trong hồn nổi lo lắng không biết đến bao giờ mắt Nguyễn và Trân Sa?! (Chủ nhật, ngày 11/1/1976)”.
□

Khuôn nét thần thờ, Nguyễn bật than nhỏ:

“Măn a, có lẽ Nguyễn chỉ khổ mãi vì những điểm thế này.”

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, Chủ nhật ngày 11/1/1976.

Trân Sa ơi,

Mấy hôm rồi Bó không viết cho Trân Sa. Đêm nào Bó cũng ngây ngất vì rượu, không còn đủ sức để ngồi vào bàn viết. Hôm nay cũng đi uống rượu la đà. Đi uống café, đi ăn cơm với Măn, nhưng Bó thấy không say như mấy đêm trước. Có lẽ đêm nay gió lạnh trở về, hơi rượu vì đó cũng biến mất chẳng?

Ngày hôm nay Chủ nhật thật đẹp với Bó và Măn. Đã thật lâu rồi Bó mới có dịp đi chơi phố với Măn, sống lại thuở đầu tiên ôm vai Măn đi nghênh ngang trên phố thị. Thật lâu rồi, từ hôm đi học lại đến nay, Bó mới có dịp đứng chờ Măn ngoài đầu ngõ có căn nhà màu gạch. Chủ nhật trời thật trong, cao vút. Gần Tết rồi còn gì! Không khí như trở nên hiền hòa trong suốt. Măn cũng thật đẹp, mái tóc bông bênh lãng đãng thuở nào được chăm sóc lại, cho vào khuôn nếp làm gương mặt thông minh thêm một chút. Hơn nữa, màu son thật thắm, đôi mắt xanh biếc hơn bao giờ. Lòng Bó cũng thật xanh theo đôi mắt Măn.

Lúc ngồi quán café Lá Me, Bó Măn có nói đến việc chép lại các mẫu chuyện cho Trân Sa vào cuốn carnet chiều hôm qua Bó đưa Măn đi tìm mua, cả một trời lâng lâng hạnh phúc. “Ngày đó có em đi nhẹ vào đời...” Ngày đó có Măn đi nhẹ vào đời Bó... với quyển truyện của Trân Sa đầy ắp những kỷ niệm. Cho đến bây giờ, Bó vẫn còn nghe như choáng ngợp vì cái hạnh phúc ấy, đơn giản nhỏ nhoi nhưng đượm nồng ngây ngất.

Với các tập truyện Trân Sa, Bó đợi khi Măn viết kể cho Trân Sa nghe xong rồi mới ghi tiếp những cảm nghĩ của riêng mình trong vài dòng. Quyển sách trở nên quá nhỏ để có thể chứa cho đủ những nỗi sung sướng vô bờ như thế này, phải không Trân Sa?

Mà này Trân Sa, những lúc Bó thấy hạnh phúc sung sướng nhất là những khi Măn đe dọa niềm hạnh phúc chợt xuất hiện ấy bằng những lưỡi dao của định mệnh. Lại định mệnh! **Bên Măn, định mệnh là không khí hít thở, là ánh mặt trời đang chiếu sáng, là cốc café vừa mới gọi. Tất cả những điều Măn làm, ngay cả việc muốn chép lại những truyện Trân Sa vào chung trong một cuốn carnet lớn cũng là một hành động để chào đón sự mất Bó.**

Ừ, lẽ Bó mất Mãn thật thì sao? Từ khi biết yêu Mãn, Bó chỉ cảm thấy... thật yêu Mãn! Nhưng từ hồi chiều, qua men rượu, những câu chuyện xa xăm đen đúa đen vây quanh Bó và Mãn. Không bé tắc nhưng thật đe dọa. Mà Bó cũng không quen nghĩ quanh quẩn xa vờ cho mệt óc. Mãn tạo cho Bó sự làm quen dần với chia xa ngăn cách. Nhưng sự hữu lý tối thiểu là Bó Mãn đang có cả cuộc rượu buổi chiều để tiêu lằn hồi, dè xén, chắc ăn của riêng Bó và Mãn. Nói lời thôi chỉ thêm lời thôi! Bó có một ý nghĩ ngộ nghĩnh là “Ta được ăn một miếng đường nhưng miếng đường ấy đã từng bị rớt vào một hũ dấm!”

[]